

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Červenec-srpen 2022

JAK PLOUT V BOUŘI BEZPEČNĚ

Když papež František při mimořádné modlitbě a požehnání Urbi et Orbi v pátek 27.3.2020. před bazilikou sv. Petra na uzavřeném a prázdném náměstí kvůli covidu pronesl větu: „Husté temnoty zahalily naše životy. Dolehly na nás obavy a rozpaky“, netušil, jak jsou jeho slova prorocká a nebudou se vztahovat jen na šířící se pandemii.

Po ní nebo při ní nás potkaly další a další „Jobovy zvěsti“: dezinformační kampaně, rozdělení společnosti i církve, zdražování, a teď válka za našimi humny. To si snad nikdo ani ve snu nedovedl představit. Slova o pokoji teď znějí jako z jiného světa. Ano, ona mají svůj zdroj v jiném „světě“, ale platí i dnes a pro nás.

Ještě v den svého zmrtvýchvstání Ježíš přichází do večeradla a jeho pozdrav zní: „Pokoj vám. Přijměte Ducha svatého“. To je Ježíšův pokoj – je to Osoba a velký dar. A když je v našem srdci Duch svatý, nikdo nám pokoj nemůže vzít. Nikdo! To je pokoj konečný! V čem spočívá náš úkol? Uchovávat tento pokoj.

Chránit ho! Tento pokoj je obrovský, není to můj pokoj, ale pokoj jiné Osoby, která mi ho dává. Osoby, která je v nitru mého srdce a celý život mne doprovází. Tento pokoj mi dal Pán. Tento pokoj dostáváme křtem a biřmováním, ale zejména jej dostáváme tak, jako když dítě dostává dárek, bezpodmínečně a v otevřenosti srdce. Vědomí, že jsme Boží děti, nám dodá veliký pokoj, který nemohou narušit žádné citové výkyvy ani vnější události. Upevní v nás klid a sílu, které tolik potřebujeme.

Máme-li dobře pochopit, jak je pro náš křesťanský růst podstatné, musíme si především připomenout jednu věc: Všechno dobro, které můžeme vykonat, pochází od Boha a jediné od něj. „Beze mne nemůžete dělat nic,“ říká Ježíš (Jan 15,5). Neříká nám, že toho nezmůžeme moc, ale že nemůžeme činit nic.

Často musí Bůh v našem životě dopustit mnohé neúspěchy, zkoušky a pokoření, abychom tato slova přijali nejen hlavou, ale aby se stala naší bytostnou zkušeností. Kdyby Pán mohl, rád by nás ušetřil všech těch zkoušek. My je však potřebujeme, abychom se přesvědčili o tom, že nemůžeme konat dobro sami o sobě. Svatá Terezička řekla, že za největší obdrženou milost považuje to, že jí Pán „ukázal její nepatrnost a slabost“.

Naším cílem by neměla být snaha dělat spoustu věcí (byť dobrých a správných) jen podle našeho rozumu, podle našich plánů a schopností. Neexistuje univerzální recept ani jednoznačná odpověď na otázku, co konkrétně máme dělat, abychom umožnili Boží milosti svobodné působení v našem životě. Máme-li Boží milosti umožnit, aby v nás jednala (samozřejmě ve spolupráci s naší vůlí, rozumem a našimi schopnostmi), nejdůležitější je, abychom se snažili získat a udržet si vnitřní pokoj, pokoj v srdci. Čím víc je naše duše plná pokojů, tím více se v ní odráží Bůh, tím hlouběji se do nás vtiskuje jeho obraz a jeho milost může skrze nás působit. Svatý Vincenc z Pauly k tomu říkával: „Dobro, které koná Bůh sám, se děje samo od sebe, ani nevíme jak. Musíme spíše nechat jednat, než jednat.“

Modlitba bratra Rogera (Taizé)

- Ježíši, světlo našich srdcí, od svého zmrtvýchvstání k nám stále přicházíš. Ať jsme kdekoli, stále nás očekáváš. A říkáš nám: "Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a naleznete odpočinek" (Mt 11,28).
- Ježíši Kriste, když si myslíme, že jsme docela sami, ty jsi zde. Když je v nás pochybnost, tvá láska k nám není o nic menší. Chtěli bychom se odvážit riskovat kvůli tobě, Kriste. A slyšíme tvoje slovo: "Kdo dá život z lásky ke mně, nalezne jej."

- Ty jsi, Kriste, spojen s každou lidskou bytostí bez výjimky. A ještě víc, ty, vzkříšený, přicházíš uzdravit skryté zranění duše. A pro každého se otevírají brány nekonečné dobroty srdce. Takovou láskou se naše životy pomaloučku mění. Bože živý, naši minulost ukrýváš do Kristova srdce a o naši budoucnost se postaráš.
- Ježíši Kriste, tak mnoho dětí a mladých lidí, poznamenaných lidským opuštěním, jsou cizinci na zemi. Někteří se ptají: má můj život ještě nějaký smysl? A ty nás ujišťuješ: pokaždé, když ulehčíte trýzeň nevinného, děláte to pro mne, pro Krista.
- Ježíši, náš pokoji, když naše rty mlčí, naše srdce ti naslouchá a také k tobě mluví. A ty říkáš každému: odevzdej se docela prostě životu z Ducha svatého, tvá troška víry k tomu stačí.
- Ježíši, staň se naším pokojem. Ty pro nás nikdy nechceš otřesy duchovní trýzně. Když chápeme, že to všechno se děje v důvěře ve tvou lásku, slyšíme tvé volání: působením Ducha svatého si vytvoř srdce rozhodnuté přijímat všechno v jasu chval.
- Dechu Boží lásky, Duchu svatý, do hlubiny naší duše vkládáš víru. Je jako vzmach důvěry, který se v průběhu našeho života tisíckrát obnovuje. Tato důvěra nemůže být než docela prostá, tak prostá, že ji může přijmout každý.

www.vaticannews.va

MARIA NANEBEVZATÁ

Maria nás ale vybízí, abychom vzhlíželi k „velikým věcem“, které jí učinil Pán (Lk 1,46-55). A také nám, každému z nás je Pán nabízí. O slavnosti Nanebevzetí Panny Marie slavíme tyto „veliké věci“. Marie je vzata na nebe. Ona, která je lidským tvorem a jednou z nás, duší i tělem dosahuje věčnosti. A tam nás očekává jako matka čekající, až se její děti vrátí domů. Boží lid ji proto vzývá jako „bránu nebeskou“. Jsme poutníky na cestě k domovu tam nahoře. Díváme se dnes na Marii a vidíme cíl, což nám na naší pozemské pouti dodává útěchu a naději.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie je pobídkou pro všechny, zejména pro ty, kdo trpí pochybnostmi, rmoutí se, žijí se sklopeným zrakem, který nedokážou pozvednout vzhůru. Hleďme vzhůru, nebe je otevřené, nenahání strach. Není daleko, na jeho prahu nebe je matka, která nás očekává. Je to naše matka.

Foto: Vaticana News

Miluje nás, usmívá se a bedlivě nás podporuje. Jako každá matka chce pro svoje děti to nejlepší a říká nám: „Jste v Božích očích drahocenní; nebyli jste stvořeni pro malé světské potěchy, nýbrž pro veliké nebeské radosti.“ Bůh je radost. Nechme se vzít Marií za ruku. Pokaždé když bereme do rukou růženec a modlíme se k ní, činíme krok vpřed směrem k velikému cíli života.

Nechme se přitahovat pravou krásou, nenechme se vysát životními maličkostmi, nýbrž volme Boží velikost. Svatá Panna, nebeská brána, ať nám každý den pomáhá hledět s důvěrou a radostí k Bohu, kde je náš pravý domov, ve kterém nás i ona očekává.

Když stanul člověk na Měsíci, byla vyslovena věta, která se stala slavnou: „Malý krůček pro člověka, velký skok pro lidstvo.“ Lidstvo vskutku dosáhlo historického úspěchu. My ale slavíme nekonečně větší počín, totiž Nanebevzetí Panny Marie. Madona stanula v nebi, neodebrala se tam jenom duchem, nýbrž i tělem. Tento krok drobné nazaretské ženy byl pro lidstvo velkým skokem vpřed. Málo je platné procházet se po Měsíci, nežijeme-li jako bratři na Zemi. Avšak to, že jedna z nás tělesně přebývá v Nebi, nám všem dává naději: chápeme, že jsme drahocenní, určení ke vzkříšení.

Bůh nenechá zaniknout naše tělo v nicotě. S Bohem není nic ztraceno! V Marii je dosaženo cíle, a my máme před očima důvod, proč putovat: nikoli proto, abychom získávali na zemi věci, které pominou, nýbrž abychom získali v nebi vlast, která potrvá navždy.

Co nám radí naše Matka Maria? Říká: „Velebí má duše Pána“ (Lk 1,46). Zvykli jsme si slyšet tato slova, takže možná už nevnímáme jejich smysl. Velebit znamená doslova „činit velkým“, zveličovat. Maria „zveličuje Boha“, nikoli problémy, které jí v té chvíli také nechyběly.

Odtud se rodí radost, nikoli z absence problémů, které vždy přijdou. Rodí se z přítomnosti Boha, který nám pomáhá a je nám nablízku. Bůh je totiž veliký a shlíží především na nepatrné. Jsme jeho slabost lásky. Pán činí zázraky s nepatrnými, s těmi, kteří se nepovažují za velikány, nýbrž dávají v životě prostor Bohu. On prokazuje milosrdenství těm, kteří mu důvěřují, a povyšuje pokorné. Maria za to Boha chválí.

Nezapomínáme my Boha chválit? Děkujeme mu? Když jako Maria pamatujeme na veliké věci, které činí Pán, pak děláme velký krok vpřed. Jednou za den říci: „Velebím tě Pane!“ je drobná modlitba chval. Touto drobnou modlitbou se srdce rozšiřuje a radost zvětšuje. Prosme Boha o milost začínat každý den pohledem k nebi, k Bohu...

www.pastorace.cz

UMĚNÍ ODPOČÍVAT

To přeci není žádné umění, řeknete si, to snad umí každý. Ale je tomu skutečně tak? Jak si pak vysvětlíme, že zejména v tzv. vyspělých zemích narůstá workoholismus, syndrom vyhoření, neurózy, vyčerpání a řada

dalších civilizačních poruch. Jsme vyspělí v mnoha ohledech a jsme na to hrdí, ale v péči o svoji duši jsme možná zaostalejší než naši současníci z méně vyspělých zemí a dokonce i než naši předci.

Je tu léto, čas prázdnin, dovolených, čas odpočinku. Někdo si ho může dovolit víc, někdo méně a někdo možná vůbec. Potřebuje ho ale asi každý.

V Bibli čteme: „Všechno má určitou chvíli, všechno má svůj čas: je čas budovat i čas bořit. Je čas plakat i čas smát se. Je čas boje i čas pokoje.“ (Kaz 3, 1-8) Můžeme doplnit: Je čas práce a učení, je čas prázdnin a dovolených. Čas bez práce, čas bez školy!

Ale i o prázdninách můžeme my dospělí do školy, do školy k dětem. Ony se totiž ještě umí divit: Proč tak krásně kvetou kytky? Proč je voda tak průzračná? Proč je nebe tak modré? Proč je tolik hvězd na obloze? Máme se co učit od dětí, je tolik důvodů k úžasu! Během roku na to nemáme čas. Divíme se jiným věcem, často nepříjemným. Všechno má svůj čas.

Prázdniny jsou časem podivu nad přírodou, nad dobrými lidmi, ale i časem poděkování za to všechno. Nepříjemných věcí je dost po celý rok. Teď nastal čas být otevřený pro ty příjemné. Moje maminka říkávala: u jídla se nemluví o katastrofách. Zkusme to o dovolené! Mluvme o kráse, mlčme a podivujme se!

Dopřej si čas, abys mohl žasnout. Bez úžasu je život pouhou existencí. Člověk, který nezná úžas nad znovuzrozením zevšednělé krásy, člověk, který nechválí a neděkuje, vlastně živoří, nežije. Možná má leda potěšení z toho, že soused nemůže k moři, že kolega má horší auto a méně plnou peněženku. Takový člověk je jako moucha v hrnci s medem. Co je mně po všech? Jenže... Jenže i když má třeba dostatek všeho, co by chtěl, najednou mu něco chybí. Co s tím? Křídélka neslouží, jsou slepena medem. Kdo pomůže? No, třeba právě ty děti! Ta jejich škola dětství.

A dopřej si také čas čekat. Jsou situace, kdy musíme čekat. Musíme čekat, až se nám otevře webová stránka, musíme čekat, až se upeče chléb v domácí pekárně. A ještě že existují tyto chvíle čekání a prázdna, vždyť se v nich můžeme trochu zasnít, odpočívat nebo promýšlet nové věci! Čekat znamená pozorovat, všímat si, žasnout. Čekat také znamená nechat zrát touhu. Čekat nakonec také znamená prožít, vychutnat si. Stojí za to čekat, protože určité věci stojí za to plně prožít.

Napadlo nás někdy, že příběh Bible je jedno dlouhé čekání, někdy plné důvěry a jindy plné netrpělivosti a pochybností? Závěrečná slova Bible jsou: „Ano, přijdu brzy! Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20). Guy Gilbert říká: „Na konci svého čekání uvidím tvář Boha. Každé ráno mu v modlitbě říkám: Kéž tě dokážu očekávat ve všech setkáních dnešního dne.“

Pěknou dovolenou!

P. Jan Rybář, SJ

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Z evangelia podle Jana

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. (14,27)

To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět. (16,33)

Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali. Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, je od tebe; neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali. Vpravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.

Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji; a všechno mé je tvé, a co je tvé, je moje. V nich jsem oslaven. Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě.

Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; necht' jsou jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je v tvém jménu, které jsi mi dal; ochránil jsem je, takže žádný z nich nezahynul, kromě toho, který byl zavržen, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti.

Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.

Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni. Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří. (17,6-20)

"Četba Božího slova pozvedá naši duši, aby nás nepřemáhalo zoufalství, a na druhé straně v nás vyvolává respekt, aby námi nezmítala vichřice pýchy. Jít po střední, pravé a přímé cestě, která nás – obrazně řečeno – vede mezi zoufalstvím po levici a falešným sebevědomím po pravici, by bylo mnohem obtížnější, kdyby Kristus neřekl:

‘Já jsem cesta, pravda a život’ (Jan 14,16).

Tím jakoby napovídal: Kudy chceš jít? Já jsem cesta. Krácejme proto s jistotou po této cestě a mějme se na pozoru před léčkami, které nás ohrožují."

(Podle sv. Augustina).

Náměty k meditaci

- Ježíš neprosí za svět? Ale my prosíme v přímlovkách za svět. Takto negativní vymezení je u Ježíše ojedinělé. Co znamená? Cožpak nad světem už zlomil hůl? Vždyť skrze něj svět povstal! Ale svět ho nepoznal (srov. J 1,10). Není to odsouzení lidstva jako takového, ale způsobu myšlení a jednání ve světě běžného, neboli mondénního, světáckého (což mj. kritizuje také papež František). Je to způsob, který povýšil lidskou chytrost nad Boží moudrost.
- Být, či nebýt ... ze světa? Být, či nebýt ... ve světě? Existují dvě různé odpovědi na tyto otázky: splynout se světem (být ze světa) a utíkat z něj (nebýt v něm). Ani jedna z těchto odpovědí není správná. Řešení je uprostřed: být ve světě, ale ... nepřizpůsobovat se mu. Každý den obnovované "ano" vůči Bohu (a jeho slovu) nás bude uschopňovat "nebýt ze světa", ale "být ve světě", protože Bůh sám nás bude podněcovat "jít do světa", tak jako poslal svého Syna.
- Vědomí, že jsou ve světě chráněni a že jsou vyvolení k účasti na Ježíšově slávě, dává věřícím také podíl na dokonalé Ježíšově radosti (srov. 15,11; 16,20-24). Tato Ježíšova radost - nikoliv jejich vlastní! - v nich bude navzdory nepřátelství světa. Svět miluje, co je mu podobné, a nenávidí to, co je mu cizí. Tak nenáviděl Ježíše a tak bude nenávidět i ty, kteří žijí jako Ježíš, protože nejsou "ze světa", nýbrž "z Boha", tzn. jejich podstatu a jednání neurčuje duch světa, nýbrž Duch Ježíšův. Proto se obec věřících

dostává do konfliktu se světem. Nebude žít v "dokonalém světě", v hájemství pokoje.

- Jednota, za kterou Ježíš prosí, je v první řadě Božím darem, nikoli lidským výkonem, a je nejprve duchovní skutečností, nikoli institucionální či organizační jednotou, i když v takové jednotě může také najít své viditelné vyjádření. Tato jednota věřících má být pro svět motivem víry v Ježíše.
- K čemu vede posvěcení pravdou, Božím slovem? Povede k naplnění poslání, které Kristus své církvi dává: svědčit světu. Pokud se učedníci neposvěcují Božím slovem, pak jsou svým charakterem velmi podobni světu. Pak nemají o čem svědčit, protože jsou k nerozeznání od světa - jejich zájmy, cíle i prostředky se neliší od světa a proto to nikoho ve světě nezajímá. Ale je-li křesťan posvěcován den ze dne, tehdy je skrze něj vidět Kristus. Pak o tomto Kristu přirozeně vydává svědectví: to vyvolává u jedněch nenávist ale u druhých touhu, vedoucí ke spáse.

Pastorace.cz

LITURGICKÉ OKÉNKO

Východní liturgie

Setkáváme se v této nelehké době s ukrajinskými uprchlíky, poznáváme jejich mentalitu, jazyk, kulturu. Někteří z nich zavítají i na naši bohoslužbu. Většině je ale bližší liturgie východního, neboli byzantského ritu. S tou se můžeme setkat nejen na Ukrajině, ale také v Rusku, v Řecku, které je její kolébkou, i v dalších zemích jihovýchodní Evropy. Pojďme se s ní trochu seznámit.

Pravoslavná církev je církví, která slaví božskou liturgii (patriarcha Alexij I.). Je to církev především bdící před Bohem, slavící tajemství jeho Syna ve starobyklých obřadech, které jí byly předány církevních otců, zejména sv. Jana Zlatoústého a Bazil Veliký a Cyrila Jeruzalémského. Starobylost a kontinuitu, nepřetržité pokračování starověké tradice vnímá jako záruku zachování Ježíšova odkazu a tedy spásy. Odtud plyne i název pravoslaví.

Už Nestorova kronika, která líčí příchod a šíření křesťanství na Kyjevské Rusi, nazývá liturgii nejvyšší krystalizací víry pravoslaví. „Takovou nádheru a slávu, která z ní vychází, nemůžeme ani popsat. Najednou jsme nevěděli, jestli jsme ještě na zemi nebo už v nebi.“

Není zde takový důraz na nauku (teologie, katecheze), jako na liturgii. Zjednodušeně by se dalo říci, že pravoslavní vnímají svou víru víc srdcem, než rozumem. Má proto také blízko ke křesťanské mystice.

Život pravoslavné církve je liturgický proto, že je společenstvím, kde každá služba, každý projev je zároveň veřejnou službu Tělu Kristovu. Neznamená to, že východní církve považují za důležité pouze slavení mše svaté, ale že se vše další nějakým způsobem děje v jejím rámci: dary pro chudé a nemocné, poučení katechumenů, přijímání kajících, napravování zatvrzelých, modlitby věřících a jejich uctívání svatých.

Oproti čtyřem základním funkcím katolické církve – martyria (hlásání svědectví), leiturgia (slavení), diakonia (služba potřebným), a koinonia (společenství) – má pravoslavná církev liturgii a v ní zahrnutý všechny ostatní funkce.

Liturgie je více prodchnuta smyslem pro tajemství (tajiny = katolické svátosti). Dokud mohou být slavena tajemství, církev žije. Není držena organizací, autoritou nebo výchovou, ale slavicím společenstvím lidu. To také umožnilo přežít pravoslavné církvi dobu nesvobody a útlaku v Sovětském svazu. Byla jí paradoxně ponechána jediná svoboda - slavit liturgii, o které se komunisté domnívali, že neovlivní soudruhy a beztak brzy vymře. Ale tajemství nelze spoutat a zavřít, Duch vane, kam chce.

Kvůli důrazu na velikost a hodnotu největší tajiny se také proměňování odehrává ve skrytosti za ikonostasem – stěnou oddělující nejsvatější, oltářní prostor chrámu od prostoru pro laiky. Na této stěně se podle určitých pravidel umísťují ikony. Jejich význam je v pravoslaví mimořádný, i když ani západnímu křesťanství také nejsou neznámy.

Východní liturgie a ikonografie je jakoby zahalena v atmosféře bohatého symbolismu, ve které se cítí pravoslavní jako doma. Katolíci navštěvují přes

den chrámy, aby strávili chvíli modlitby s eucharistickým Kristem. Pravoslavní ale nezačínají soukromou modlitbu v kostele dřív, než navštíví ikony, políbí je a zapálí před nimi svíčku. Tímto způsobem zdraví svaté a spojují se s nimi v jedno společenství.

Kdybyste se zeptali, které pobožnosti vnímají jako „soukromé“ a které jako „liturgické“, nevěděli by, o čem je řeč. Všechno tvoří jeden celek: lidová zbožnost je liturgií a ta je životem místní církve. Na Východě není liturgie jen „obřadem“, ale také předmětem kontemplace, slavnostní vizí plnou tajemství, před kterou se věřící klaní s velkou úctou.

Je toho ještě mnoho, co by se dalo říci o pravoslavné liturgii a východním křesťanství vůbec, ale o tom zase někdy příště.

MÁM RÁDA KATOLICKOU CÍRKEV

Damaris Zehnerová

americká spisovatelka, blogerka a katolická konvertitka

Před několika lety jsem spolu se svou rodinou přestoupila do katolické církve. Každý z nás měl pro to své vlastní důvody, ale dovolu, abych se podělila o ty své.

Když jsme s mým manželem řekli jednomu starému kamarádovi, že jsme vstoupili do katolické církve, odpověděl nám: „To jsem rád, že jste našli místo, kde se člověk cítí jako doma.“ Můj manžel mu ale odpověděl: „Ne, našli jsme místo, kde se člověk cítí jako v církvi.“ Naše farnost se shromažďuje v tichu a modlitbách, zaměřuje se na Bibli a eucharistii a během liturgie se lidé v kostele chovají s radostnou vážností.

Liturgii katolické církve mám ráda. Liturgie znamená „dílo lidí“. Liturgické uctívání není dílo toho, kdo ji vede. Není to sport pro diváky, koncert ani automobilový závod. Liturgie nám připomíná naše místo v řádu věcí. Nemám to tu na starost, jsem služebníkem a dědicem víry, která mi byla předána. Ani sám kněz není „šéf“, ale slouží liturgii. Moje rodina i já se cítíme v bezpečí, protože víme, že kdyby přišel nový kněz, tak nemůže úplně změnit to, co jsme

považovali za dobré. Nastanou možná změny, ale zásadní věci zůstanou stejné. Toto bezpečí jsme v měnícím se světě naší původní církve nepociťovali.

Na katolické církvi se mi také líbí její univerzalita. Univerzalita neznamená jen to, že mše bude stejná všude na planetě, i když i to je pravda. Znamená však také, že jsme vstoupili do Církve s velkým „C“, a ne jen do „jedné z církví“. Naše farnost čítající několik stovek lidí je katolická církev. Není to nějaká její část nebo frakce nebo místní pobočka. Každá farnost je plně katolickou církví. Nejlepší analogie, která mě napadá, je přirovnat tuto církev k oceánu. Každé společenství zná nějakou svou zátoku nebo pláž, ale oceán je stále oceánem ve svém celku, kdekoli se s ním setkáme.

Líbí se mi teologie vtělení. Nemohu říci, že do hloubky chápu, co se děje při eucharistii nebo jiné svátosti, ale je to v souladu s tím, co vím o Bohu. Udivující a zásadní fakt Božího vztahu s námi je vtělení, to, že se Bůh stal člověkem. V člověku Ježíši vzal na sebe lidské tělo a pobýval s námi. Byl plně člověk a zároveň byl plně božský. Z toho je patrné, že hmota může být prodchnuta božstvím, aniž by se změnila podstata hmoty nebo božství. Jako křesťanka věřím, že se to stalo jednou před dvěma tisíci lety. Jako katolická křesťanka také přijímám, že tohle je obvyklý Boží způsob zjevení. Když mohl Kristus být zároveň hmotou a Bohem, pak jím může být i chléb a víno – jeho prostřednictvím. Voda může být zároveň vodou i novým narozením. Olej může být zároveň olejem a požehnáním.

Teologie vtělení nám otevírá tak bohatý svět! Hmota zjevuje to, co je nemateriální. Krása stvoření kolem nás, správně vnímaná, není pokušením nebo rozptylováním – je „nabitá velikostí Boží“, jak hezky řekl Gerard Manley Hopkins. Když jsou naše touhy správně uspořádány, nemusíme řešit „bud/anebo“, ale vždycky „obojí“. Je nám dán Bůh i stvoření, vykupitelská milost i obyčejná milost. Všechno má svůj význam a všechno nás směřuje k Bohu.

Líbí se mi vyváženost katolické teologie. Někteří křesťané se domnívají, že veškerá práce – a tudíž zodpovědnost – za spasení leží pouze na Bohu. Ale tento pohled na věc vnímám jako nesoulad s příkázáními Ježíše Krista v evangeliích. Jiní křesťané tvrdí, že lidé mají moc vyzdvihnout sami sebe k Bohu svou vlastní silou. To ale není v souladu s listy apoštola Pavla. Nejlepší shrnutí podvojně povahy našeho spasení nalézám v listě Filipánům (2,12.13): „Pracujte s úzkostlivou bází na tom, abyste došli spásy... Vždyť i to, že chcete, i to, že pak jednáte, působí přece ve vás Bůh, abyste se mu mohli líbit.“ Důvěřuji katolickému chápání, že spása probíhá neustále a že je k ní zapotřebí jak milosti, tak i našeho konání.

Nemyslím si, že by katolická církev byla dokonalá – ať už na své farní nebo univerzální úrovni. Ne všechny body její nauky chápu, přinejmenším tam, kde se ve svém životě v současnosti nacházím, a ani některé její praktiky nejsou v souladu s mým vkusem a někdy ani s mým svědomím. A přeji si, aby byl v každém kostele spolu s krucifixem vystaven také obraz vzkříšení. Ale i tak se tam cítím jako v církvi. V kostele to voní jako v kostele. A katolická církev je přece církví už tak dlouho.

Tak řekl Hospodin:

Stoupněte si na začátky cest a dívejte se,

ptejte se na staré stezky:

Která cesta je dobrá? Po té chodte,

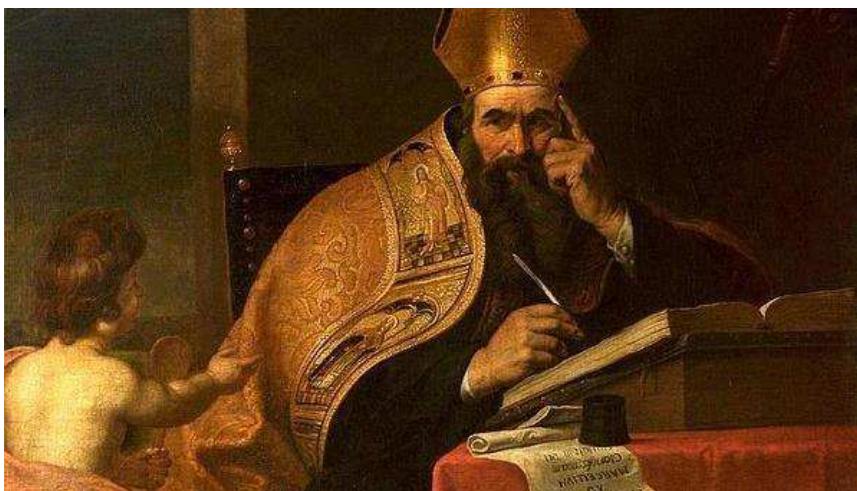
a najdete odpočinek pro své duše.

(Jeremiáš 6,16)

Z knihy Damaris Zehnerové: Šťastná chuť všednosti

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatý Augustin (354-430)

28. srpna si církev připomíná památku sv. Augustina, biskupa a učitele církve, který žil v na přelomu 4. a 5. století n. l. Svátý Augustin byl biskup; jedním z nejvýznamnějších církevních učitelů. Narodil se v Numidii roku 354, zemřel v Hippo roku 430. Dětství prožil v Tagaste v dnešním Alžírsku. Jeho otec byl pohan, ale jeho matka sv. Monika byla křesťankou a modlila se často za jeho obrácení. Jako dítě nebyl pokřtěn; v 16 letech byl poslán do Kartága, aby tam ukončil své vzdělání.

Poznal zde mladou ženu, s níž žil 14 let; měli spolu syna Adeodata, kterého velmi miloval. Když ukončil svá studia, bylo mu zatěžko usadit se a učit. Hledal smysl života a dlouho ho lákal manicheismus. V roce 383 odešel učit do Říma. Tam ho ovlivnil novoplatonismus. Na Augustina zapůsobila i kázání sv. Ambrože. Po velkých vnitřních konfliktech mezi touhou po počtách, moci a manželství na jedné straně a přáním zasvětit svůj život přímo a plně Bohu na straně druhé, dospěl při čtení Epištoly sv. Pavla Římanům (13, 12-14) k rozhodnutí.

Na Bílou sobotu 387 byl spolu se svým synem Adeodatem a přítelem Alipiem pokřtěn. Vrátil se zpět do Afriky a vytvořil tam klášterní komunitu, ale roku 391 byl proti své vůli vysvěcen na kněze a o pět let později byl zvolen biskupem v Hippo. Po 34 let vykonával biskupský úřad v této severoafrické diecézi a stal se jedním z největších biskupů v dějinách křesťanské církve.

Svůj pastýřský úřad vykonával ve znamení spravedlnosti, nestrannosti a péče o blaho lidu. Žil ve společenství se svým duchovenstvem, podle přísných pravidel, denně se veřejně účastnil mše svaté, kázal každou neděli a v postní dny, připravoval katechumeny ke křtu, dbal na materiální potřeby církve a chudých a vykonával světskou spravedlnost.

Neustále psal nejen pro své přátele a potřeby církve, ale i proti tehdejším heretikům. Vytvořil také velké pojednání o Nejsvětější Trojici. Z jeho rozsáhlého díla se dochovalo 113 knih a traktátů, přes 200 dopisů a více než 500 kázání. Největšího ohlasu dosáhla dvě z jeho nejdelších děl - Vyznání, které je jeho vlastním životopisem až do doby jeho obrácení, a De civitate Dei (O obci Boží), kterým reagoval na přepadení Říma gótským vládcem Alarichem v roce 410.

Když římská civilizace na západě upadala, sv. Augustin naopak psal knihy. Později, když ležel na smrtelné posteli, vylodil se před branami Hippo germánský kmen Vandalů, ale knihy a duch jejich autora přežily i jejich vpád právě tak, jako přežily trvání jiných impérií.

Byl patrný silný Augustinův vliv na západní křesťanství. Augustinova pravidla řeholního života byla přijata mnoha mužskými i ženskými řády. Augustiniáni žijí i v České republice.

Musíme si přiznat, že svým způsobem žijeme v augustiniánské době. Naše doba, stejně jako ta, v níž žil Augustin, je dobou morálního úpadku a politických deziluzí, zániku velmocí a ideologií, dobou materialismu a falešného humanismu, skepse a sektářství. Je to období mnoha slov

a velkého neklidu, hluku, povrchnosti. Právě proto nám může být svatý Augustin učitelem. Jeho klíče k řešení problémů doby, ve které žil, nám pomohou najít orientaci a cestu, kterou se máme ubírat i dnes. Augustin nám však nenabízí pouhý návod, jak se vyrovnat s určitou situací, nýbrž způsob, jak dojít k cíli.

Ukazuje nám, jak opravdu být, nikoli pouze existovat. Svým životem, zkušenostmi, neúnavným hledáním pravdy, nasloucháním jedinému Mistrovi ve společenství se svými bratry. Augustin je nám blízký svou životní poutí a vytrvalostí při hledání pravdy.

Jeho hlavní charakteristikou je neklidné hledání pravdy – neustálé pochybování a putování po úzkých a tmavých cestách nitra, úzkostné tápání při hledání pravdy a odhalování falše, o níž si myslel, že je toužebně hledanou pravdou, s bolestným vzdalováním se od Boží Moudrosti, která mu unikala v okamžiku, kdy ji jeho mysl zachytila. A právě tímto je nám svatý Augustin tak blízký. Naslouchat Augustinovu učení může být balzámem pro naše rány a světlem pro náš neklid a problémy.

Z kázání svatého Augustina

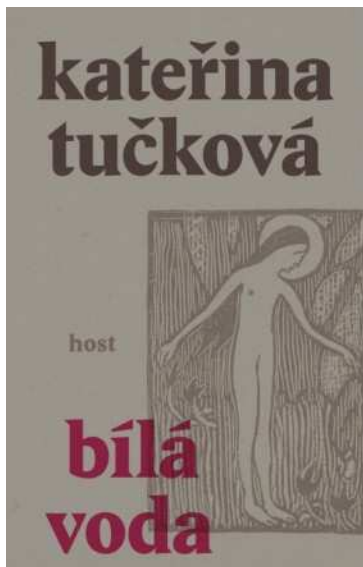
Zpívejme aleluja už tady na zemi, uprostřed svých starostí, abychom je mohli jednou zpívat v nebi v klidu a bezpečí. Jak bych mohl být zde bez starostí, když denně musím prosit o odpuštění hříchů a o pomoc v nebezpečí? i když ještě vezíme v tomto zlu, zpívejme aleluja dobrému Bohu, neboť nás od zlého vysvobozuje. I tady na světě, uprostřed nebezpečí, bychom spolu s ostatními měli zpívat aleluja. Bůh je věrný! On nedopustí, abyste byli zkoušeni víc, než snesete. Když dopustí zkoušku, dá také prostředky, jak z ní vyjít, a sílu, jak ji snášet.

Catholica.cz

KNIHY (NEJEN) NA DOVOLENOU

Kateřina Tučková: Bílá Voda, Nakladatelství HOST 2022

Pustá vesnice skrytá ve stínu pohraničních hor, kam kdysi přicházely zástupy poutníků vyprosit si pomoc u zázračné sošky Panny Marie. Dnes sem přijíždí Lena Lagnerová, aby se tu skryla před svou minulostí. Namísto kláštera s početnou řeholní komunitou tu však najde pouze několik řádových sester, vedených svéráznou řeholnicí Evaristou. Ta přišla do Bílé Vody o poslední zářijové noci roku 1950, kdy komunistický režim odvedl v rámci Akce R všechny řádové sestry do sběrných klášterů. Mladička Evarista tehdy odmítla návrat do civilního života.

Stejně jako všechny řeholnice byla nasazena na nucené práce a k tomu vystavena i ponižování v komunistickém kriminálu. Evaristini vězňové však její vírou ani věrností řeholi neotřáslí. Naopak. Pouze v ní upevnili odhodlání se jim postavit. S tím však přišla nutnost postavit se i režimu zaprodané církvi...

Lena, probírající se písemnostmi bělovodského kláštera, však brzy zjišťuje, že tím Evaristin dramatický příběh pouze začíná, a záhy také pochopí, že démoni obcházející minulost místních řeholnic nezmizeli, a navíc jsou součástí i jejího vlastního osudu. Román se strhujícím dějem je inspirován skutečnými událostmi, po nichž autorka řadu let pátrala v archivech a mezi

pamětníky. Kniha zpřítomňuje nejen opomíjenou kapitolu totalitního bezpráví, ale otevírá i otázku nerovného postavení žen v církvi a vlastně i v celé společnosti.

Tomáš Kutil: Zázrak v Neratově, rozhovor s Josefem Suchárem

2. doplněné vydání, Karmelitánské nakladatelství 2022

Vesnice Neratov v Orlických horách skoro zanikla. Němce vysídlili, staří zemřeli a mladí odešli. Zbyli dva stálí obyvatelé a pár chalupářů. Domy byly prázdné, osiřelé a z kostela, který už neměl ani střechu, vyrůstaly stromy. Právě ten kostel se stromy uviděl jednou Josef Suchár, který tam zabloudil, když pro děti připravoval orientační běh. Bylo to rok poté, co byl tajně vysvěcen na kněze, a ani on netušil, že ho brzy čekají dva zcela zásadní životní obraty. Prvním bylo, že za dva roky padl režim a on se mohl stát farářem veřejně. Druhým, že se jako farář za dalších pár let do Neratova vrátil a založil komunitu, která dnes dává práci nejvíc lidem v celém širokém okolí.

„Jedním z mých snů bylo, že je vezmu sem a tady nebudeme nikomu vadit. Zároveň jsem chtěl kostel Nanebevzetí Panny Marie obnovit jako poutní místo v pomoci potřebným a zvláště dětem. A tak jsme tu měli pěstounské děti a děti s mentálním nebo fyzickým postižením“, vypráví Josef Suchár.

Kostel lidem učaroval natolik, že měli potřebu být mezi jeho zdmi, i když dlouhou dobu bez střechy nad hlavou. O fascinující zážitek mše pod širým nebem však nikdo nechtěl přijít, a proto, když se rozhodovalo o rekonstrukci kostela, zvítězil návrh skleněného zastřešení.

Postupně tak vzniklo to, co je dneska celorepublikovým unikátem. Vesnice, kde má aspoň polovina obyvatel nějaký handicap, kam se stěhují lidé, kteří potřebují s běžným životem pomoci a kteří by jinak bezmocně živořili. Šijí látkové hračky, pletou košíky, pěstují plodiny, vyrábějí hrníčky nebo montují součástky. Škola, kterou museli před lety pro nedostatek dětí zavřít, je po třech letech naplněná na maximum a rodiče prosí, aby ředitelka otevřela další třídu.

TIP NA VÝLET

Památník Antonína Dvořáka - Vysoká u Příbrami

Areál s novorenesančním záměčkem, postavený v r.1878 hrabětem Václavem Kounicem, byl spolu s nádhernou okolní krajinou místem inspirace hudebního skladatele Antonína Dvořáka po dobu více než dvaceti let jeho tvůrčího života. V roce 2009 získal areál titul „Evropské dědictví“.

Záměček obklopuje rozsáhlý anglický park o rozloze 8 hektarů s více než 1500 stromy, jehož dominantou je stará dubová alej. V parku se nachází dvě romantická jezírka, jedno s ostrůvkem a březovým altánkem, druhé se sochou Rusalky. Hned za hlavní branou stojí budova Sládkovny, bývalé myslivny, kde několikrát pobýval básník Josef Václav Sládek. Parkem prochází modrá turistická značka, která je zároveň i trasou svatojakubské poutní cesty do Santiaga de Compostela.

Úvodní část stálé expozice přibližuje osobnosti původních majitelů, hraběte Václava Roberta Kounice a jeho manželky Josefíny (roz. Čermákové), významné pražské herečky. Další a podstatně rozsáhlejší část, věnovaná Antonínu Dvořákovi, podává informace o životě, díle i pobytu skladatele ve Vysoké. Ve zcela novém architektonickém a výtvarném pojetí je připomenut význam místa a okolní krajiny pro Dvořákovu tvorbu a inspiraci. Makety scén z premiér vybraných oper a kostýmy hlavních postav opery *Rusalka* tvoří závěrečnou část stálé výstavy.

Prohlídka úvodní části probíhá za účasti průvodce, Dvořákova expozice a výstavní prostory individuálně s doprovodem hudby. Součástí prohlídky je promítání hudebního filmového dokumentu *Dvořák na Vysoké*. Kromě stálé hudební produkce nabízí navíc dobře vybavená posluchárna individuálním zájemcům možnost poslechu více než 80 nahrávek Dvořákových děl.

OHLÉDNUTÍ ZA SVATODUŠNÍ SLAVNOSTÍ

Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne.

(J 17,22-23)

Sešli jsme se v sobotu 4. června odpoledne v příjemné zahradě klubu Klíček ve Staré Boleslavi. Přišli lidé z různých církví, i ti, kteří se k žádné nehlásí. Dospělí, mladí, starší, a co bylo překvapení, spousta dětí. Některé s rodiči, jiné v samostatné skupince.

Připomínalo to scénu ze Skutků apoštolů: „... Sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí.“

Ano, upřímně jsme žasli, jak si povídají lidé, kteří se nikdy neviděli, ochotně si pomáhají, při bohoslužbě společně zpívají, přednášejí prosby a pozorně poslouchají promluvu, kterou ve zkrácené podobě přinášíme.

At' se vaše srdce nechvěje a neděsí (J 14,27)

Strach je neúčinnější zbraní zla. Mnozí z vás jste prožili v posledních měsících s příchodem války velké zděšení a úzkost. Strach provází člověka celý život. Dábel rád šíří mezi lidmi strach, pochybnosti, podezírání, nedůvěru a obavy. Lidé motivováni strachem, dokáží strachem nakazit ostatní kolem sebe. „Co když se tam opravdu skrývá nebezpečí a my ho nevidíme Bývají považováni za vizionáře, protože se zdá, že vidí dál, než ostatní. Oni přitom prožívají stavy plné děsu, obav, úzkosti a strachu. Boj se! A co je nejhorší, považují svoje stavy za něco Bohem žádoucího a sebe pasují do role zachránců. Někdy vědomě, ale i nevědomě využívají šíření strachu jako nástroj k ovládnutí.

Svátek Letnic stojí proti tomu jako Boží odpověď. Letos si obzvláště uvědomuji, jak vylítí Ducha svatého na Církev stojí v naprostém protikladu proti náboženství strachu. Všimli jste si, kolik lidí děsí zánikem církve, rodiny, našeho národa, koncem blahobytu? Apoštol Pavel si uvědomoval, že falešné náboženství strachu stojí v protikladu k učení Ježíše Krista.

Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! (Ř 8,15-17)

Říká snad apoštol Pavel něco nového? Pavel pouze rozvíjí z vlastní zkušenosti událost Letnic, jak to předpověděl Ježíš. Dnes spolu slavíme svátek Letnic. Připomínáme si, jak se naše víra změnila sesláním Ducha svatého. Obrovská změna! Dosud jsme slyšeli krásné učení Ježíše Krista a ze srdce jsme s ním souhlasili. Nyní ale přichází změna, která přichází zevnitř. Duch svatý působí v základu naší duše a proměňuje nás mocí Páně. Ovoce Božího Ducha je zřejmé – radost, láska, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost. Nikdo nás k tomu netlačí, nemanipuluje, nezastrašuje. Ono to je v nás tak, že to působí Duch svatý. Úžasná proměna.

Nikdo samozřejmě nepochybuje, že žijeme v ohrožení, ale evangelium, které hlásá Ježíš, mluví o laskavém Bohu, nebeském Otci, který chce, aby se lidé nebáli. Chce, aby nejprve lidé poznali jeho otcovskou lásku a začali mu cele důvěřovat. To našemu srdci může zjevit jedině Duch svatý. To je ta nejdůležitější změna, kterou Duch svatý může vykonat v každém z nás. Přátelé, to jsou Letnice! Vyžeňme tmu pochybností a strachu láskou a důvěrou v nebeského Otce. Nechme se ujistit, že Ježíš je s námi po svém vzkříšení. Už nejsme otroci, ale jsme Božími dětmi, Boží synové a dcery, dědicové Nebeského království. Voláme Abba, Otče, Tatínku v nebesích jako Ježíš. Církev potřebuje znovu vylítí Ducha svatého, aby mému i tvému srdci dosvědčil, že tato slova platí pro mě a pro tebe.

Radek Novotný, kazatel Církve bratrské

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

4.7. (pondělí)	památka svatého Prokopa, opata
5.7. (úterý)	slavnost svatých Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy
10.7. (neděle)	svátek svatého Benedikta, opata, patrona Evropy
22.7. (pátek)	svátek svaté Marie Magdalény
23.7. (sobota)	svátek svaté Brigity, řeholnice a patronky Evropy
25.7. (pondělí)	svátek svatého Jakuba staršího, apoštola
26.7. (úterý)	památka svatých Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
29.7. (pátek)	památka svaté Marty
6.8. (sobota)	svátek Proměnění Páně
8.8. (pondělí)	památka svatého Dominika, kněze
9.8. (úterý)	svátek svaté Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10.8. (středa)	svátek svatého Vavřince, jáhna a mučedníka

11.8. (čtvrtek)	památka svaté Kláry, panny
15.8. (pondělí)	slavnost Nanebevzetí Panny Marie
20.8. (pátek)	památka svatého Bernarda, opata a učitele církve
22.8. (pondělí)	památka Panny Marie Královny
24.8. (středa)	svátek svatého Bartoloměje, apoštola
27.8. (sobota)	památka svaté Moniky
29.8. (pondělí)	památka Umučení svatého Jana Křtitele

POZVÁNKA

Manželé Nohynkovi oslaví v neděli 24. července **30 let společné cesty životem**. Srdečně zvou všechny farníky na společné slavení bohoslužby v 9 hodin v bazilice Nanebevzetí Panny Marie, kde si tehdy slíbili lásku, úctu a věrnost. Po mši svaté jsou taktéž všichni zváni na **farní den** s pohoštěním ve farním centru.

APOŠTOLÁT MODLITBY

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

ČERVENEC 2022

Úmysl papeže: Za starší lidi

Modleme se za starší lidi, kteří představují kořeny a paměť lidu, aby jejich zkušenosti a moudrost pomáhaly nejmladším dívat se do budoucnosti s nadějí a odpovědností.

Národní úmysl: Za české předsednictví Evropské unie

Modleme se, aby české předsednictví Evropské unie přispělo k jednotě mezi zeměmi našeho kontinentu a k obnově křesťanských hodnot.

SRPEN 2022

Úmysl papeže: Za malé a střední podnikatele

Modleme se, aby malí a střední podnikatelé, vážně zasaženi hospodářskou a sociální krizí, našli prostředky nezbytné k pokračování svého podnikání ve službách okolí, ve kterém žijí.

Národní úmysl: Za lidi na dovolených

Modleme se za všechny, kteří se vydávají na cesty za poznáním a rekreací, aby Boha našli v krásě přírody i vznešenosti umění.

KALENDAŘ AKCÍ • LÉTO 2022

POUTNÍ MÍSTO STARÁ BOLESLAV

1.
červenec
31.
srpen

výstava fotografií v ambitech
bazilika Nanebevzetí Panny Marie
Jak jsem šel z Blaníku na Říp a co jsem
cestou viděl
Poutní cestu Blaník – Říp fotografoval
Lubomír Stiburek

pátek
1
červenec

Noční prohlídka
22.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

sobota
2
červenec

Prohlídka baziliky
nepřístupné prostory kostela
15.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

pátek
15
červenec

Noční prohlídka
22.00, bazilika sv. Václava

pátek
23
červenec

Pocta Rudolfovi II.
Připomeneme si 470. výročí narození
a 410. výročí úmrtí císaře Rudolfa II.
A kdoví, třeba najdeme kámen mudrců.

neděle
24
červenec

Čtení v ambitech
Ve spolupráci s Knihovnou E. Petišky
Křest publikace Martina Petišky
Brandýský zámek a koncert vokálně-
instrumentálního souboru FRAGIUM 16.
18.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

pátek
5
srpen

Noční prohlídka
22.00, bazilika sv. Václava

pátek
12
srpen

Noční prohlídka
22.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

sobota
13
srpen

Prohlídka baziliky
nepřístupné prostory kostela
15.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

neděle
14
srpen

Varhanní koncert s prohlídkou varhan
Tetiana Tishchenko – varhany
Juraj Škoda – violoncello
18.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

pátek
19
srpen

Noční prohlídka
22.00, bazilika sv. Václava

neděle
21
srpen

Brandýsko-staroboleslavské věže
od 10.00 Informační a kulturní centrum
Stará Boleslav. Ve spolupráci s projektem
Pražské věže.

sobota
27
srpen

O století zpět
Přeneseme se do 20. a 30. let minulého
století, připomeneme si staroboleslavské
osobnosti a užijeme si módní přehlídku
s hudbou a poté koncert s tancem.

neděle
28
srpen

Varhanní koncert s prohlídkou varhan
Veronika Kaiserová – zpěv | Filip Štoviček
– zpěv a varhany | Ondřej Valenta – var-
hany
18.00, bazilika sv. Václava

Informace a předprodej vstupenek: Informační a kulturní centrum Stará Boleslav, Jugmannova 468/4
www.staraboleslav.com | FB: @PoutniMistoStaraboleslav

Na noční prohlídky a prohlídky nepřístupných prostor je nutná rezervace na tel. 312 313 312.
Sledujte, prosím, naše stránky, ohledně podrobností a případných změn či doplnění.

**Kolegiátní kapitula svatého Kosmy
a Damiána ve Staré Boleslavi**

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Mariánská pouť k Palladiu země české 15. srpna 2022

Poutní mše svatá - 9.00 hodin

celebruje P. Jan Maria Vianney Jan Dohnal OFM

Večerní mše svatá - 18.00 hodin

celebruje J. M. Miroslav Cúth, děkan Kolegiátní kapituly
svatých Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi,

14. srpna 2022

**Malá Mariánská pouť,
mše svatá - 9.00 hodin**

celebruje J. M. Michal Němeček,
děkan Královské kolegiátní kapituly
svatého Petra a Pavla na Vyšehradě

Varhanní koncert

spojené s prohlídkou varhan

Interpreti - Tetiana Tishchecko, varhany
Juraj Škoda, violončello

Repertoár: Jean - Baptiste Barrière, Johann
Sebastian Bach, Johannes Brahms, Max Bruch,
Ernest Bloch, Nadia Boulanger, Pablo Casals

18.00 hodin / Vstupenky v Informačním centru /

21. srpna 2022

**Velká Mariánská pouť,
mše svatá - 9.00 hodin**

mši svatou doprovází
chrámový sbor Václav

Večerní mše svatá - 18.00 hod.

celebruje J. M. Libor Bulín,
probošt Kolegiátní kapituly
svatých Kosmy a Damiána ve
Staré Boleslavi, kustod Palladia
země české a staroboleslavský farář

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

MŠE SVATÉ VE STAROBOLESLAVSKÉ FARNOSTI

NEDEŽLE

Vřetaty – 8.15

Kozly – 9.30

Kostelee nad Labem – 10.30 v kostele svatého Víta

(kromě 1. neděle v měsíci, kdy je mše svatá v kostele sv. Martina)

Skorkov – 11.00

Přihlásit se k odběru aktuálních informací můžete zasláním emailu na adresu ***prenosy@staraboleslav.com***

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

*Příspevky, připomínky zasílejte na adresu: ***v.simik@centrum.cz****

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.